

ตำนาน และประวัติ “หลวงพ่อ ท่านพระพุทธรเจ้าวัด” และเด็กวัดในนาม ชื่อ “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์”

“แก้ว จิปาถะ” (สำราญ ใจห้าว)

ตำนาน และประวัติ “หลวงพ่อ ท่านพระพุทธรเจ้าวัด” และเด็กวัดในนาม ชื่อ “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์”

มีมานานอยู่คู่กับวัด ในการต่อมาทวดเที่ยง เมืองอินทร์ แกะสลักไม้ตะเคียนในปี พ.ศ. ๒๕๒๕

ให้นามแก่องค์บูชาชื่อว่า “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์” และนามเหรียญรุ่นแรก ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ นับแต่นั้นเป็นต้นมา
ท่านเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยึดเหนี่ยวจิตใจอีกแขนง
หนึ่งในท้องถิ่นชุมชน บ้านโพธิ์เสด็จ ตำบลคลอง
อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่นอกเหนือไปจาก
ที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจตัวหลัก คือ พระรัตนตรัยแห่ง
พระพุทธศาสนาที่ควบคู่กันมายาวนานกว่า ๓๐๐ กว่าปี
นับแต่สมัยอยุธยาเป็นต้นมา

ตามตำนานที่เล่าสืบนับถือกันมาในเรื่องราวของ
ความศักดิ์สิทธิ์อย่างเดี๋ยวจากรุ่นต่อรุ่นในเรื่องราวไม่ได้
บอกว่า “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์” ท่านลูกเต้าใคร บางตำนาน
เล่ากันว่าเป็นเด็กติดตามหลวงปู่ทวด ท่านหลวงปู่นำมา
ฝากตลับไว้ให้เฝ้าดูแลวัด ซึ่งไอ้ไข่ตกปากรับว่า “ครับ”
ก่อนหลวงปู่ทวดลงเรือจาริกไปอยุธยา ตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์” จึงสถิตอยู่ ณ สถานที่
ที่แห่งนี้ตลอดมา แม้ว่า “ไอ้ไข่ เด็กวัดเจดีย์” สละร่างไปแล้วก็ตาม

บางตำนานเล่าว่าเป็นเด็กวัด ศิษย์เจ้าขรัวทองเจ้าอาวาสวัดโพธิ์เสด็จสมัยนั้น (วัดเจดีย์ปัจจุบัน) เจ้าขรัวทอง
เป็นสหธรรมิกกับหลวงปู่ทวด เหยียบน้ำทะเลจืด ไอ้ไข่ได้ถวายเป็นประพนธ์ให้หลวงปู่ทวดในคราวจาริกมา
ณ วัดโพธิ์เสด็จสมัยนั้น ครั้นหลวงปู่ทวดจาริกไปอยุธยา ไอ้ไข่ขอติดตามไปด้วย ในการเดินทางครั้งของหลวงปู่ทวด
การมีเด็กติดตามอาจเป็นอุปสรรคในการเดินทางรุดงค์และปฏิบัติธรรม หลวงปู่ทวดบอกว่าให้เฝ้าดูแลวัดกับเจ้าขรัวทอง
ที่นี้เหมือนเดิมเถิดนะ!

บางตำนานเล่ากันว่าเมื่อถึงเวลาที่จะจุติไปอีกภพหนึ่งแล้ว ไอ้ไข่ เดินลงสระน้ำใหญ่ในวัด เพื่อปลงสังขาร
ตัวเอง สละร่างเพื่อที่จะไปจุติอีกภพหนึ่งตามกาลเวลาที่สมควร และ เหลือแต่จิตวิญญาณที่ยังคงปกป้องรักษาวัดแห่งนี้
ถึงแม้ว่าสมัยนั้นวัดยังร้างเพราะภัยสงครามของอยุธยากับพม่าและมอญ จวบจนมาถึงยุคปลายปี พ.ศ. ๒๔๐๐
ก็มีนายเที่ยง เมืองอินทร์ ที่มีวิชาอาคม เป็นจอมมนต์คนขลัง หรือ ฉายา เที่ยง หักเหล็ก ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านโพธิ์

เสด็จ หมูที่ ๙ ตำบลคลอง ในสมัยนั้น ผู้ใหญ่ท่านเป็นที่เคารพและนับถือของท่านอาจารย์ขุนพันธรักษ์ราชเดช จอมขมังเวทย์มีอุปราชลึงคิศาแห่งเมืองนครศรีธรรมราช อีกท่านหนึ่ง ทวดเที่ยงยังคงยกปากปิดดูแลและพยายามจะสร้าง “วัดร้าง” สมัยนั้นและทวดเที่ยงเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงพิเศษ สามารถสื่อสารจิตติดต่อทางนิมิตกับไอ้ไข่ได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นที่มาของนิมิตและบอกว่า “ช่วยแกะรูปเราใหม่ให้สักหน” คือนิมิตบอกให้ทวดเที่ยง ท่านจึงแกะองค์บูชาไม้ตะเคียนองค์สุดท้ายของปี ๒๕๒๕ และให้นำมา “เด็กวัด” ชื่อว่าไอ้ไข่เด็กวัดเจดีย์ และทวดเที่ยงได้เสียชีวิตในปี พ.ศ. ๒๕๒๙

ผู้ใหญ่วัดเที่ยง เมืองอินทร์ ฉายา เที่ยง หักเหล็ก

ทวดเที่ยงแกะสลักไม้เป็นองค์บูชาครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ. ๒๔๐๐ ตอนปลาย ครั้งที่ ๒ ปี ๒๕๐๐ ตอนต้น ครั้งที่ ๓ ปี ๒๕๒๕ องค์บูชาไม้ตะเคียนแกะสลักขององค์สุดท้ายของทวดเที่ยง องค์ที่แกะไม้ก่อนๆ ตอนปี ๒๔๐๐ กว่าๆ ภายในวัดและตามสถานที่ต่างๆ บางองค์ก็ผุพังตามกาลเวลา จะมีบางองค์หลงเหลืออยู่บ้างตามบ้านลูกๆ หลานๆ ส่วนที่เห็นและเหลืออยู่มากที่ฝีมือทวดเที่ยงแกะสลักที่มีหลักฐาน คือ

องค์ฤาษี หรือ พ่อแก่ พระแกะปิดตา หน้ากากร่าหน้ากลองยาวของทวดเที่ยง ที่พบเห็นอยู่มากตามบ้านลูกบ้านหลาน และลูกศิษย์ และเป็นสิ่งหวงแหนของเขาที่สืบทอดมาเป็นมรดกกันมาตลอด

วัดเจดีย์

ตามประวัติวัดเจดีย์เป็นวัดร้างตั้งแต่สมัยอยุธยา ถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ที่มีหลักฐานเหลือให้เห็น คือ พระพุทธรูปเก่าแก่ที่ศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งที่ชาวบ้านในท้องถิ่นเรียกติดปาก คือ “ท่านเจ้าวัด” (พระพุทธรูปท่านเจ้าวัดองค์ปัจจุบัน) ร่องรอยที่ตั้งอุโบสถเก่า (ที่ตั้งอุโบสถใหม่ในปัจจุบัน) ซากองค์เจดีย์ และยอดปล้องไฉน (ปัจจุบันที่สร้างมณฑปครอบเอาไว้หลังอุโบสถ) ชาวบ้านท้องถิ่นนี้และละแวกใกล้เคียงเวลามาชอพร บน บาน ศาลกล่าวขอพรจะขอพรจากท่าน “เจ้าวัด” และ “เด็กวัด” (คือไอ้ไข่) ตั้งแต่สมัยโบราณกาลมา

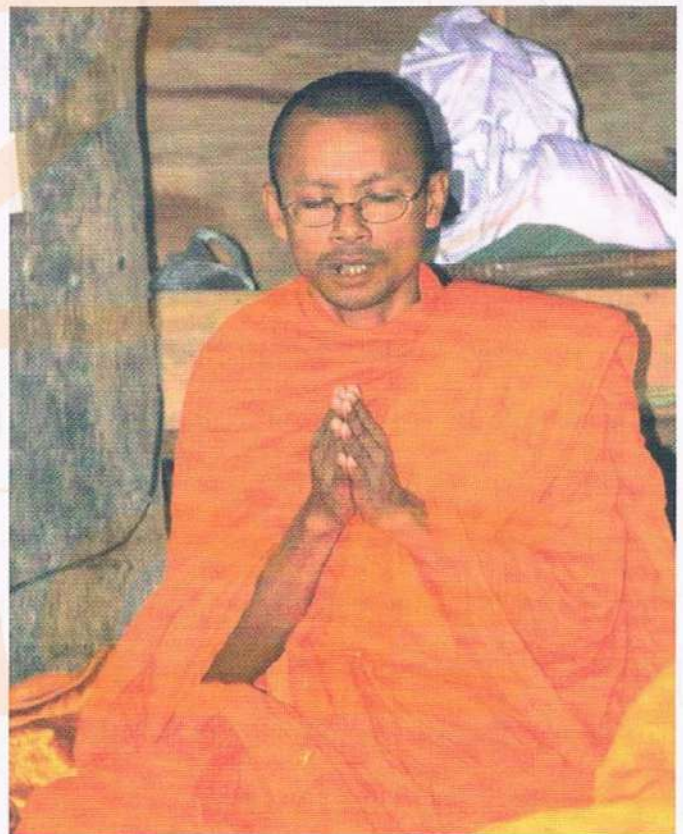
ก่อนจะมาเป็นวัดในปัจจุบัน ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ มีพระคง กับ พระคี่ มาแผ้วถางวัดร้างแล้วพัก ๒ ปี แล้วเดินทางต่อไป จวบปี พ.ศ. ๒๕๐๒ มีพระอาจารย์เทิ้ม (พระครูเจติยาภิรักษ์) ซึ่งบวชที่วัดสโมสรสันติบาท (นาแล)

ได้มาอยู่สร้างวัดเขาตาและได้มีพระอาศัยอยู่ก็เดินทางมายังวัดเจติยและร่วมกับทวดเที่ยง ซึ่งชักนำลูกบ้านชาวบ้าน มาร่วมด้วยช่วยกันพัฒนาวัดร้าง จวบจนมีพระอาศัยอยู่เข้าพรรษา ๕ พรรษา ติดต่อกัน เลยขอขึ้นทะเบียนวัดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นต้นมา ซึ่งเดิมพ่อท่านเจ้าวัดและเด็กวัดเป็นที่สักการบูชา ขอพรมาตั้งแต่สมัย ปู่ ยา ตา ทวด มาก่อนตั้งแต่สมัยวัดร้าง ก่อนที่พ่อท่านพระอาจารย์เทิ้มมาสร้างวัดเจติย (ไ้ไ้)

วัดเจติย (ไ้ไ้) ปัจจุบันตั้งอยู่ หมู่ที่ ๗ บ้านโพธิ์เสด็จ ตำบลฉลอง อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช ระยะทางห่างจากถนนทางหลวงเพชรเกษมสุราษฎร์ธานี - นครศรีธรรมราช ๖ กิโลเมตร ทางแวงเข้าตรงวัดตรงสี่แยก ชุมชนบ้านต้นเหรียง มาตามถนนสายบ้านต้นเหรียง - ต้นตอ (บ้านยาน) วัดเจติยมีที่ดินเดิมของวัดร้างเหลือ ๑๕ ไร่ พระครูพุทธเจติยาภิรมณ์ หรือพระอาจารย์แว่น ได้ซื้อขยายในภายหลังจนถึงปัจจุบันเกือบ ๒๐๐ ไร่ สภาพที่ดิน เป็นที่ลุ่ม ชวงฤดูฝนตกมากๆ จะมีน้ำท่วมขังนานมากเพราะยากแก่การระบาย จึงเห็นได้ว่าต้องถมปรับพื้นที่ เมื่อก่อนมีทุ่งนาล้อมรอบ ปัจจุบันเปลี่ยนมาเป็นสวนปาล์มน้ำมันและถนนทางหลวงชนบทสายไสล์พ - ปลักปลา ผ่านเสียบประตูกำแพงด้านหน้าวัด

วัดนี้ที่ได้นามว่าวัดเจติยเพราะเนื่องจากวัดร้าง นั้นมีสิ่งหลงเหลือที่สำคัญ คือ ซากปล้องไฉนเจติย ที่มีคู่กับพระพุทธรูปเจ้าวัด (พ่อท่านเจ้าวัด) ซึ่งเป็นที่มาของ นามวัด ประกอบกับสิ่งปรักหักพังกระจัดกระจายเกลื่อน วัดร้าง เช่น เศียรพระทรงเครื่อง กระเบื้องกาบกล้วย พระบูชาเนื้อสำริด แนวอิฐร่องรอยวัดเก่า พร้อมกับสิ่ง ก่อสร้างที่ยังตกค้าง ซึ่งไม่สามารถรู้ได้สร้างมาสมัยใด บ้างก็สันนิษฐานว่าเป็นที่ตั้งของเทวาลัยของพราหมณ์ มาก่อน ข้อสงสัยในที่มาเพราะมีสิ่งประกอบ เช่น สระน้ำ อิฐ บ่อน้ำ ซึ่งคล้ายกับที่ตั้งเทวาลัยของพราหมณ์ ที่อื่นๆ ซึ่งตรงตามประวัติของเมืองนครศรีธรรมราช เมืองที่มี แนวสันทรายและสายน้ำตามสมัยอารยธรรมพราหมณ์ ก่อนจะใช้พื้นที่นี้มาตั้งวัด จึงเหลือร่องรอยตกค้างที่ผสมผสานกับอารยธรรมพุทธ โดยมีแผ่นจารึกที่ผนึกบนแผ่น ทองเป็นภาษาขอม และรูปโคเอาไว วัดความยาวจากตีน ถึงเขาสูง ๔ นิ้ว และบรรจุในขันลงหิน ชั้นอีกใบกับบรรจุใส่พระพุทธรูปเงินพดด้วง เงินนอโม เครื่องประดับ เป็นกำไล แหวน มากมาย ซึ่งพบเห็นตอนเรือซุกซีได้ฐานพระประธาน และตอนหลังได้สูญหายไปกับคนบาปที่ขุดเจาะปรารถนา หาของมีค่า หายไปอย่างไวร่องรอย ตามร่องรอยวัดได้ผ่านการร้างมาหลายครั้ง ตามหลักฐานอิฐมีถึง ๔ รุ่น ตามตำนาน ดังกล่าว!!!

พระครูพุทธเจติยาภิรมณ์ เจ้าอาวาสวัดเจติย (ไ้ไ้)